

saaledes, som det bør gennemføres. Jeg troer, at jeg tør sige, at det kun vilde blive et Brængbillede af mundtlig og offentlig Behandling, dersom samtidig dermed Dictat skal finde Sted til Protokollen, eller selv om blot en Secretair skal være tilstede og nedskrive efter Dictat; thi Retspleiens Paalidelighed tillader ikke, at nogen Secretair nedskriver paa egen Haand. Jeg finder derfor ikke blot, at hvad der hvides os er et Brudstykke af en meget stor Reform, der var ønskelig at see gennemført; men at det er et lille og et uheldigt Brudstykke. Det gjør mig ondt at udtale det saa stærkt, men det er det Indtryk, som jeg har modtaget. Jeg troer overhovedet, at det er uheldigt i Retspleien at begynde med Brudstykkereformer. Der staar en vigtig Reform for Døren, den trænger paa med uimodstaaelig Magt, det vil ikke vare længe, inden vi have den i fuldt Omfang, og jeg troer, at det vilde være rigtigt, om vi vendte ogsaa med Politifagers offentlige Behandling i Kjøbenhavn, indtil vi havde Offentlighed og Mundtlighed for de vigtigere Retsager; jeg troer overhovedet ikke, at det er muligt at skabe Offentlighed og Mundtlighed med Hensyn til Politifager, der i deres Væsen ere saa beslægtede med Justitsfager, at det heroer paa en Nuance, om det skal være det ene eller det andet, naar vi ikke have Offentlighed og Mundtlighed i de andre Sager. Det kan forudsæes, at denne lille Reform maatte aldeles omgjøres, naar ad Aare den store Reform indfinder sig, den vi Alle ønske, og jeg troer ikke, det er uheldigt paa den Maade at experimentere. Overhovedet troer jeg — hvis jeg ikke har taget meget fejl — at den Offentlighed og Mundtlighed, som ved nærværende Lovudkast paataales, vilde bidrage til at standse Hovedreformen. Jeg troer, at man meget let vilde blive fjed af Offentlighed og Mundtlighed, naar den bliver gennemført paa denne Maade, selv ved talentfulde Tilforordnede fra Criminal- og Politiretten. Jeg troer, at Tilstedeværende vilde sige: Er det offentlig og mundtlig Behandling? Det er kun Hovedsiden ved Lovforslaget, som jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa. Jeg har ikke indladt mig paa de enkelte Detailbestemmelser eller paa en Kritik af dem, skjøndt de tilbyde tilstrækkelig Anledning dertil. Men der

er endnu en Hovedside, som jeg ikke troer, at burde forbigaae, og det er den, at jeg ikke seer, at det er muligt at behyde Criminal- og Politiretten med dens nuværende Antal af Tilforordnede med dette meget betydelige Arbejde ved Siden af det, der allerede ligger paa deres Skuldre. Jeg er i den Henseende enig med den høitærede Justitsminister.

Justitsministeren: Der kan Ingen i høiere Grad end jeg dele den ærede Landstingsmands Beklagelse over, at den Organisation, som Lovudkastet, som det kom fra Regjeringen, tilsigtede, ikke har fundet Gjennemførelse. Jeg har beklaget det i høi Grad, og jeg havde troet, at det dog kunde være gjort, saaledes som Sagen forelaa fra Regjeringen, at Rigsdagen i de medbeelte Dplysninger kunde have fundet tilstrækkelig Garanti og Hjemmel for at gaae ind derpaa, men jeg har tillige ikke været blind for, at der kunde være Bestemmelser, om hvilke det maatte være den lovgivende Magt vigtigt at have en klar Forsikling, naar man til den stillede det Krav at bevilge betydelige Pengebeløb, at den da kunde have Forbring paa at kjende, hvad der ikke med fuldstændig Visshed fremgik af de forskjellige Data og Dplysninger, der medfulgte. Som den ærede Landstingsmand antydede, kommer der nu kun til at foregaae en Deel af Reformen, men det er efter min fulde Overbeviisning en saa vigtig Deel af samme, at jeg — og jeg taler kun efter min inderste Overbeviisning — hvis jeg havde forudsæet, at man ikke vilde kunne faae Organisationen gennemført i dens fulde Omfang, ikke vilde have taget i Betænkning at forelægge Lovudkastet, saaledes som det blev forelagt med Undtagelse af de 3 sidste Paragrapher, der netop angik Omorganisationen af det executive Politi. Saa vigtige anseer jeg de Bestemmelser for at være, der angaae Omordningen og en bedre Indretning af Behandlingen af de offentlige Politifager. Det er et stort og kraftigt Fremskridt, der vil blive gjort, naar Rigsdagen vedtager Lovudkastet. Det er et Skridt til Afviklelsen af den dømmende Myndighed fra det executive Politi. Foreningen af disse to Myndigheder er et Forhold, der fra mange Sider er misligt, og som ikke kan være